

РЕШЕНИЕ

№ 1906

гр. София, 12.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теод. И.

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Велина Пейчинова Въззивно гражданско дело
№ 20211100512704 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 – чл.273 от ГПК.

С решение №20036439 от 08.02.2021г., постановено по гр.дело №56560/2017г. по описа на СРС, II Г.О., 69-ти състав, поправено по реда на чл.247 от ГПК с решение №20180670 от 03.09.2021г., е признато за установено по предявения от „Ж.Б.“ ЕООД, с ЕИ*****, срещу „Д.Б. С.“ ЕООД, с ЕИК *****, иск по реда на чл.422 ГПК с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.372 ТЗ, че ответникът дължи на ищеца сумата от 586.74 лв., представляваща възнаграждение по договор за международен превоз на стоки, съгласно фактура №0000020528 от 30.10.2015г. и дебитно известие №0000020664 от 06.11.2015г., ведно със законната лихва върху вземането, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК до окончателното заплащане на сумата. С решението е осъден „Д.Б. С.“ ЕООД, с ЕИК *****, да заплати на „Ж.Б.“ ЕООД, с ЕИ*****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 175 лв., направени разноси в заповедното производство, както и сумата от 175 лв., направени разноси в исковото производство.

Постъпила е въззивна жалба от ответното дружество с ново наименование – „П.Г.“ ЕООД, с ЕИК *****/със старо наименование „Д.Б. С.“ ЕООД/ с оглед уточнение, направено в молба от 23.09.2021г., чрез процесуален представител адв.К. П., с която се обжалва изцяло решението на СРС и са инвокирани доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на съдебния акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че неправилен е изводът на първоинстанционния съд досежно съществуването на облигационно правоотношение между страните,

възникнало на основание валидно сключен между тях договор за международен превоз на стоки, при който е уговорено заплащане от страна на ответното дружество на претендираното от ищеца възнаграждение за извършения превоз. Поддържа се още, че по делото липсват доказателства за изпълнение от страна на ищеца на възложената работа. По изложените аргументи моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени изцяло обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

Въззиваемата страна - „Ж.Б.“ ЕООД, с ЕИ*****, не депозира писмен отговор, в подадена молба на 21.02.2023г. се взема становище за неоснователност на постъпилата въззивна жалба. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да потвърди като правилно и законосъобразно първоинстанционното съдебно решение. Претендира присъждане на разноски, направени пред въззивната инстанция. Представя списък по чл.80 от ГПК.

Предявен е от „Ж.Б.“ ЕООД, с ЕИ*****, срещу „Д.Б. С.“ ЕООД, с ново наименование - „П.Г.“ ЕООД, с ЕИК *****, иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.372, ал.1 във вр. с чл.367 от ТЗ.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така, както е изложена подробно от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са правилно обсъдени и преценени към релевантните за спора факти и обстоятелства.

В конкретния случай не е спорно между страните и се установява от доказателствата по делото, че за процесната искова сума видно от приложеното ч.гр.дело №43727/2016г. по описа на СРС, II Г.О., 69-ти състав, въззиваемият-ищец-„Ж.Б.“ ЕООД е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК на 03.08.2016г. и е постановена на 22.03.2017г. заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК срещу „Д.Б. С.“ ЕООД за заплащане на сумата, посочена в заявлението. В срока по чл.414 от ГПК е подадено от длъжника - „Д.Б. С.“ ЕООД възражение, поради което дължимата от него сума, посочена в заповедта на изпълнение, е предмет на предявения в настоящото производство установителен иск.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционното съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни материалноправни и процесуалноправни норми. Решението е и правилно, като на основание чл.272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите изложени от СРС, обосноваващи

окончателен извод за основателност на предявения от „Ж.Б.“ ЕООД, с ЕИК *****, срещу „Д.Б. С.“ ЕООД, с ново наименование - „П.Г.“ ЕООД, с ЕИК *****, иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.372, ал.1 във вр. с чл.367 от ТЗ. При правилно разпределена доказателствена тежест съобразно нормата на чл.154 от ГПК и изпълнение на задълженията си, посочени в нормата на чл.146 от ГПК, първоинстанционният съд е обсъдил събраните по делото доказателства, като е основал решението си върху приетите от него за установени обстоятелства по делото и съобразно приложимия материален закон, поради което съдът следва да разгледа доводите на жалбоподателя във връзка с неговата правилност. Настоящата въззивна инстанция споделя изцяло изложените в мотивите на първоинстанционното решение решаващи изводи за основателност на предявения иск и на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации /чл.272 ГПК/. Доводите в жалбата са изцяло неоснователни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи въззивният съд намира да добави следното:

В случая спорен е въпроса дали е валидно облигационно правоотношение между страните, възникнало на основание сключен между тях договор за международен транспорт на стоки. Настоящият състав напълно споделя извода на първостепенния съд, че от събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че е съществувало между страните търговско правоотношение, възникнало по повод сключен между тях неформален договор от 21.10.2015г., съгласно който дружеството-ищец - „Ж.Б.“ ЕООД се е задължил да осъществи за сметка на „Д.Б. С.“ ЕООД международен транспорт на стоки – превоз на едно пале с пресни зеленчуци, по дестинация София, България – Талин, Естония, като в последствие е променен разтоварния пункт от Талин, Естония на Хелзинки, Финландия, срещу поето насрещно задължение от възложителя да заплати транспортно навло в срока и размера, определен от страните. Редът и условията за реализиране на превоза, както и стойността на договореното възнаграждение са регламентирани в заявка-договор, изходяща от ответника и адресирана до ищеца, изпратена по електронна поща на 21.10.2015г., както и в потвърждение на заявката от ищеца, изпратено по електронна поща от 26.10.2015г., в което е посочена и актуализираната цена на превоза до Талин в размер на 220 евро без ДДС.

На следващо място противно на доводите, изложени в жалбата, въззивният съд счита, че от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин факта, че процесният договор за международен автомобилен превоз по изходящата от ответник заявка-договор от 21.10.2015г., потвърдена от ищеца на 26.10.2015г., е бил изпълнен от превозвача – превозената стока - едно пале с пресни зеленчуци – краставици, е доставена и получена от крайния получател, който факт се установява от приетата като доказателство международна товарителница, в която в графа 24 е положен подпис на получател, с посочени имена и дата на доставка – 31.10.2015г.. Съгласно чл.9 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз товарителницата се ползва с материална доказателствена сила по отношение на вписаните в същата обстоятелства и удостоверява до доказване на противното, че стоката е получена от превозвача и предадена на получателя без забележки. В хода на производството и за доказване на твърденията на ищеца, че е изправна страна по договора - изпълнил е поетите от него задължения като е реализирал чрез трето лице възложения му от ответника превоза, са ангажирани гласни доказателства – показанията на разпитаната свидетелка Н.С., които съдът кредитира като дадени в

резултат на нейни преки и непосредствени впечатления и кореспондиращи на останалите събрани по делото доказателства – международната товарителница. До приключване устните състезания по делото въззивника-ответник не сочи и ангажира доказателства, оборващи съдържанието на приетата като доказателство – международна товарителница, както и оборващи показанията на разпитаната по делото свидетелка.

С оглед на изложеното се налага категоричен извод, че ищецът е доказал в хода на производството с допустимите в закона доказателствени средства, че е изправна страна по процесния договор за международен автомобилен превоз по изходящата от ответник заявка-договор от 21.10.2015г., потвърдена от ищеца на 26.10.2015г., предвид на което в тежест на ответника е възникнало поетото от него насрещно задължение да заплати изцяло в уговорения срок договореното възнаграждение за извършената услуга, за изпълнението на което парично задължение същият не е представил доказателства. За размера на договореното възнаграждение ищецът е издал фактура №0000020528 от 30.10.2015г. на стойност 516.34 лв. с ДДС и дебитно известие №0000020664 от 06.11.2015г. на стойност 70.40 лв. с ДДС, като ответникът не е ангажирал доказателства за изпълнение на поетото от него задължение да заплати на превозвача уговореното възнаграждение – навло, в договорения срок. По тези съображения предявеният иск с правно основание чл.422 във вр. с чл.372, ал.1 във вр. с чл.367 от ТЗ се явява основателен за размера, за който е предявен. Първостепенният съд е достигнал до същия правен извод и постановеният съдебен акт, с което е уважен изцяло предявеният иск, е правилен и законосъобразен и следва да бъде потвърден на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

С оглед изхода от правния спор пред настоящата инстанция право на разноски има въззиваемата страна - ищец, като в случай по делото са ангажирани доказателства за реално сторени разноски за платено от въззиваемия адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 300.00 лв.. На основание чл.81 и чл.273 във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия сумата от 300.00 лв., представляваща направени разноски за платено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Г.О., III-В състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20036439 от 08.02.2021г., постановено по гр.дело №56560/2017г. по описа на СРС, II Г.О., 69-ти състав, поправено по реда на чл.247 от ГПК с решение №20180670 от 03.09.2021г..

ОСЪЖДА „П.Г.“ ЕООД, с ЕИК ***** /със старо наименование „Д.Б. С.“ ЕООД/, със седалище и адрес на управление: град София, ул.*****; да заплати на „Ж.Б.“ ЕООД, с ЕИ***** , със седалище и адрес на управление: град София, ул.***** Софарма Бизнес Тауър, сграда *****; на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 300.00 лв. /триста лева/, представляваща реално сторени разноски за платено адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване по аргумент на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____